

VÄRDHUSET VID SOLHAMNEN — BOK 2

FÖR EVIGT
och för
ALLTID

SOPHIE LOVE

Sophie Love

För evigt och för alltid

Аннотация

"En mycket välskriven roman, som beskriver en kvinnas kamp (Emily) för att hitta sin sanna identitet. Författaren gjorde ett fantastiskt jobb med skapandet av karaktärerna och hennes beskrivning av miljön. Romantiken är där, men inte överdoserad. Komplimanger till författaren för den här fantastiska starten på en serie som garanterat kommer att vara väldigt underhållande."- Böcker och filmrecensioner, Roberto Mattos (re Nu och för alltid)FÖR EVIGT OCH FÖR ALLTID är bok nr 2 i romantikserien VÄRDSHUSET VID SOLHAMNEN, som börjar med bok nr 1, NU OCH FÖR ALLTID!35 år gamla Emily Mitchell har flytt sitt jobb, sin lägenhet och ex-pojkvän i New York City för sin pappas övergivna hem på Maines kust. Hon behövde en förändring i sitt liv. När hon tömde sina livs besparingar för att återställa det historiska hemmet, och med ett spirande förhållande med vaktmästaren, Daniel, förbereder Emily sig för att öppna Vårdshuset vid Solhamnen medan Memorial Day närmar sig.Men allt går inte som planerat. Emily lär sig snabbt att hon inte har någon aning om hur man driver en B&B. Huset, trots hennes ansträngningar, behöver nya, brådskande reparationer hon inte har råd med. Hennes begåvade granne är fortfarande fast besluten att anstränga sig för henne. Och värst av allt: precis när hennes förhållande till Daniel blommar, lär hon sig att han har en hemlighet. En som

kommer att förändra allt. Medan hennes vänner uppmanar henne att återvända till New York City och hennes ex-pojkvän försöker vinna henne tillbaka, har Emily ett livsföränderligt beslut att fatta. Kommer hon att försöka hålla ut, omfamna småstadens liv, hennes pappas gamla hus? Eller kommer hon vända ryggen mot sina nya vänner, grannar och livet—och mot mannen hon blivit förälskad i? FÖR EVIGT OCH FÖR ALLTID är bok nr 2 av en bländande ny romanserie som kommer få dig att skratta, gråta och vända sidor sent på kvällen—och får dig att bli kär i romantik igen. Bok nr 3 kommer snart att finnas tillgänglig.

Содержание

КАПИТЕЛ ЕТТ	8
КАПИТЕЛ TVÅ	14
КАПИТЕЛ TRE	26
КАПИТЕЛ FYRA	35
КАПИТЕЛ FEM	45
КАПИТЕЛ SEX	52
КАПИТЕЛ SJU	65
КАПИТЕЛ ÅTTA	72
Конец ознакомительного фрагмента.	73

FÖR EVIGT OCH FÖR ALLTID

(VÄRDSHUSET VID SOLHAMNEN - BOK 2)

S O P H I E L O V E

Sophie Love

#1 bästsäljande författare Sophie Love är författare till den romantiska komediserien VÄRDSHUSET VID SOLHAMNEN, som innehåller sju böcker (och fler kommer), och som börjar med NU OCH FÖR ALLTID (VÄRDSHUSET VID SOLHAMNEN - BOK 1).

Sophie Love är också författare till den debuterande romantiska komediserien, ROMANSKRÖNIKOR, som börjar med KÄRLEK SOM DETTA (ROMANSKRÖNIKOR - BOK 1).

Sophie skulle älska att höra vad du tycker, så besök www.sophieloveauthor.com för att mejla henne, gå med i e-postlistan för att ta emot gratis e-böcker, höra de senaste nyheterna och hålla kontakten!

Copyright © 2016 av Sophie Love. Alla rättigheter förbehållna. Förutom vad som är tillåtet enligt amerikanska upphovsrättslagen från 1976 får ingen del av denna publikation reproduceras, distribueras eller överföras i någon form eller på något sätt, eller lagras i en databas eller hämtningsystem utan föregående tillstånd från författaren. Denna e-bok är

licensierad för din personliga njutning enbart. Denna e-bok får inte återförsäljas eller ges bort till andra människor. Om du vill dela den här boken med en annan person, var god och köp en extra kopia för varje mottagare. Om du läser den här boken och inte köpt den, eller om den inte köptes till din användning, vänligen returnera den och köp din egen kopia. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete. Detta är ett skönlitterärt verk. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser och incidenter är antingen en produkt av författarens fantasi eller används fiktionellt. Eventuella likheter med faktiska personer, levande eller döda, är helt slumpmässigt. Copyright bild NicoElNino, används under licens från Shutterstock.com.

BÖCKER AV SOPHIE LOVE

VÄRDSHUSET VID SOLHAMNEN

NU OCH FÖR ALLTID (Bok #1)

FÖR EVIGT OCH FÖR ALLTID (Bok #2)

FÖR ALLTID MED DIG (Bok #3)

INNEHÅLL

[KAPITEL ETT](#)

[KAPITEL TVÅ](#)

[KAPITEL TRE](#)

[KAPITEL FYRA](#)

[KAPITEL FEM](#)

[KAPITEL SEX](#)

KAPITEL SJU

KAPITEL ÅTTA

KAPITEL NIO

KAPITEL TIO

KAPITEL ELVA

KAPITEL TOLV

KAPITEL TRETTON

KAPITEL FJORTON

KAPITEL FEMTON

KAPITEL SEXTON

KAPITEL SJUTTON

KAPITEL ÅTTA

KAPITEL NITTON

KAPITEL TJUGO

KAPITEL TJUGOETT

KAPITEL TJUGOTVÅ

KAPITEL TJUGOTRE

KAPITEL TJUGOFYRA

KAPITEL TJUGOFEM

KAPITEL TJUGOSEX

KAPITEL TJUGOSJU

KAPITEL TJUGOÅTTA

KAPITEL TJUGONIO

KAPITEL TRETTIO

KAPITEL ETT

”God morgon.”

Emily öppnade ögonen. Synen som hälsade henne var den vackraste hon någonsin kunde ha hoppats på: Daniel, inramad av de vita sängkläderna och en halo av morgonsolsken som kysste hans rufsiga hår. Hon tog ett djupt, nöjt andetag och undrade hur hennes liv hade blivit så perfekt. Efter så många år av svårigheter kändes det som att ödet äntligen hade beslutat sig för att ge henne en paus.

”God morgon.” Hon log tillbaka och gäspade.

Hon dök ner under täcket igen. Hon kände sig mysig, varm och mer avslappnad än någonsin. Det tysta lugnet en Sunset Harbour-morgon stod i så hård kontrast till det gamla livet i New York City. Emily kunde säkert vänja sig vid detta, vid ljudet av vågor på avstånd, vid lukten av havet, vid den underbara mannen som låg bredvid henne i sängen.

Hon stod upp och gick till de stora franska dörrarna som ledde ut på balkongen och öppnade dem så att hon kunde känna solens varma strålar mot huden. Havet gnistrade på avstånd och strålar av ljus lyste upp sovrummet bakom henne. Det hade varit en dammig ruin när Emily kom hit för sex månader sedan. Nu var det en vacker vik av lugn, med vita väggar och sängkläder, mjuka mattor, en underbar himmelsäng och det noggrant återställda antika nattduksbordet. Med solen i ansiktet kände Emily att allt

för en gångs gång var perfekt.

"Så är du redo för din stora dag?" sade Daniel från sängen.

Emily rynkade på pannan, hennes huvud var fortfarande lite för sömnigt för att förstå.

"Stora dag?"

Daniel log.

"Din första kund. Kommer du ihåg?"

Emilys tankar klickade till slut. Men då kom hon ihåg att hon hade sin allra första gäst, herr Kapowski, som sov i rummet nere i korridoren. Huset som hon hade restaurerat i sex månader hade förvandlats från ett hem till ett företag, och det innebar att hon hade frukost att tillaga.

"Hur mycket är klockan?" frågade hon.

"Åtta," svarade Daniel.

Emily frös till.

"Åtta?"

"Ja."

"NEJ! Jag försov mig!" skrek Emily och sprang in igen från balkongen. Hon tog tag i väckarklockan och skakade den ilsket. "Du skulle väcka mig vid sex, din dumma sak!"

Hon slängde ner den på sängbordet och rusade sedan till byrån för att hitta några kläder. Ingenting såg tillräckligt professionellt ut; hon hade slängt alla sina kontorskläder från hennes gamla liv i New York, och allt hon ägde nu var praktiska kläder.

"Lugna ner dig," skrattade Daniel från sängen. "Det är okej."

"Hur är det okej?" skrek Emily och hoppade runt med ett ben

i byxorna. "Frukosten började klockan sju!"

"Och det tar bara fem minuter att koka ett ägg," tillade Daniel.

Emily frös på sin plats, halvklädd, som om hon sett ett spöke. "Tror du att han vill att sina ägg pocherade? Jag har ingen aning om hur man pocherar ett ägg!"

I stället för att bli lugn fick hon bara mer panik av Daniels ord. Hon drog fram en skrynklig lila tröja från lådan och drog den över huvudet. Det statiska fick håret att stå ut åt alla håll.

"Var är min maskara?" ropade Emily medan hon rusade omkring. "Och kan du sluta skratta åt mig?" tillade hon och stirrade ilsket på Daniel. "Det är inte roligt!" Jag har en gäst. En betalande gäst. Och inget annat än sneakers att sätta på mina fötter. Varför kastade jag alla mina klackar?"

Daniels kvävda finns gick över till ett helhjärtat garv.

"Jag skrattar inte åt dig," lyckades han få fram. "Jag skrattar för att jag är glad. Att vara med dig gör mig lycklig."

Emily pausade och hans träffade henne djupt. Hon tittade på honom, när han låg där som en gud i hennes säng. Han hade ett ansikte man inte kunde vara arg på länge.

Daniel bröt deras ögonkontakt. Även om Emily var van vid det nu, att Daniel stelnade till varje gång han kom för nära sina egna känslor, oroade det henne fortfarande. Hennes egna känslor var så uppenbara att de var praktiskt taget transparenta. Att hon bar sitt hjärta på utsidan var det ingen tvekan om.

Men ibland lämnade han henne sprattlandes. Hon var aldrig säker på honom, och det påminde henne nästan om smärtsamt

från hennes tidigare förhållanden, om den ostabilitet hon kände i dem, som om hon stod på aktern av en gungande båt till sjöss, avsedd att aldrig hitta sina sjöben. Hon ville inte att historien skulle upprepa sig med Daniel. Hon ville att det skulle vara annorlunda med honom. Men erfarenheten hade lärt henne att det var sällsynt att få det man ville ha i livet.

Hon vände sig tillbaka till byrån och satte i två silverörhängen. ”Det får duga,” sade hon. Hennes blick flackade bort från Daniels reflektion i spegeln och till sig själv, och hennes uttryck ändrades från en tjej med panik till en bestämd affärskvinna.

Emily gick målmedvetet ut ur sitt rum för att märka att allt var tyst. Korridoren på övervåningen var fantastisk nu, med vackra vägglampor och en fantastisk ljuskrona som fångade morgonsolen och skickade iväg ljusstrålar överallt. Trägolven hade polerats till perfektion, vilket gav en rustik men glamorös touch.

Emily tittade ner på dörren i slutet, till rummet som tidigare tillhörde henne och Charlotte. Att återställa det rummet hade varit det svåraste av allt eftersom hon hade känt att hon raderade sin syster. Men alla Charlottes saker satt snyggt på en speciell plats på vinden och Emilys vän Serena, en lokal konstnär, hade skapat några fantastiska konstverk av hennes systers kläder. Ändå vred hennes mage sig när hon tänkte på att det var en främling som sov på andra sidan dörren, en främling som hon nu behövde servera frukost till. I alla Emilys föreställningar om att förvandla huset till en B&B hade hon aldrig riktigt drömt om hur det

faktiskt skulle se ut eller kännas. Hon kände sig plötsligt dåligt förberedd, som ett barn som låtsades vara vuxen.

För att säkerställa att hon var så tyst som möjligt, smög Emily längs korridoren mot trappan. Den nya gräddvita mattan kändes lyxig under hennes fötter. Hon kunde inte låta bli att betrakta den. Omvandlingen av huset hade varit ett under. Det fanns fortfarande arbete kvar att göra - i synnerhet tredje våningen, den var en absolut röra, med rum som hon inte ens hade kollat in i ännu; för att inte tala om uthusen som innehöll en övergiven pool, tillsammans med en hel mängd lådor att sortera. Men vad hon hittills uppnått, med lite hjälp från den vänliga lokalbefolkningen i Sunset Harbour, förvånade henne fortfarande. Huset kändes som en vän till henne nu, en som fortfarande hade hemligheter att dela. I själva verket fanns det en nyckel i synnerhet som visade sig vara ett mysterium för henne. Oavsett hur hårt hon försökte kunde hon inte hitta vad den låste upp. Hon hade kontrollerat allt från skrivbordslådor till garderobsdörrar men hade fortfarande inte hittat det.

Emily gick nerför den långa trappan med dess polerade och glittrande trappräcken. Den fluffiga mattan såg glansig ut, löparna i mässing matchade färgerna perfekt. Men precis när hon beundrade allt, märkte hon att det fanns en fläck på mattan - ett luddigt, lerigt fotavtryck. Det var tydligt att det var från en mans känga.

Emily pausade på det sista steget. Daniel måste vara mer försiktig när han slår sig stampar runt, tänkte hon.

Men då insåg hon att fotavtrycket pekade bortåt och gick mot ytterdörren. Vilket innebar att det kom från övervåningen. Men om Daniel fortfarande låg i sängen, fanns det bara en som kunde ha lämnat fotavtrycket. Hennes gäst, Mr. Kapowski.

Emily rusade till ytterdörren och slängde upp den. Precis dagen innan hade Herr Kapowski kört upp på uppfarten i sin bil och parkerat. Men nu var hans bil borta.

Hon kunde inte tro det.

Han hade åkt.

KAPITEL TVÅ

I panik rusade Emily tillbaka in i huset.

”Daniel!” skrek hon uppför trappan. ”Mr. Kapowski är borta! Han gick för att jag inte var uppe i tid för att göra frukost till honom!”

Daniel dök upp högst upp på trappan i sina pyjamasbyxor och visade sina nakna breda axlar och muskulösa bröst. Hans hår var rufsigt, vilket gav honom intrycket av en skolpojke som försovit sig.

”Han gick antagligen bara till Joe's,” sade han och gick ner för trappan mot henne. ”Du höll på och snackade hur fantastiska våfflorna var, om du kommer ihåg.”

”Men Jag tänkte göra frukost åt honom!” skrek Emily. ”Det är en B och B, inte bara en B!”

Daniel kom fram till Emily, svepte in henne i sina armar och höll henne försiktigt runt midjan. ”Kanske insåg han inte vad det andra B:et stod för. Han kanske trodde att det stod för bad. Eller bananer,” skämtade han. Han pressade en kyss i hennes nacke men Emily slog bort honom och tog sig ur omfamningen.

”Daniel, sluta hålla på!” utbrast hon. ”Detta är viktigt. Han är min första gäst någonsin och jag var inte vaken i tid för att ge honom frukost.”

Daniel skakade på huvudet och rullade ögonen med en hånande tillgivenhet.

"Det är ingen stor grej. Han kommer bara äta frukost nere vid havet istället. Han är på semester, kommer du ihåg?"

"Men det finns en havsutsikt från min veranda," stammade Emily med en tunn röst. Hon sjönk ner på det första trappsteget och kände sig liten, som ett barn som satt i skamhörnan, och sänkte sedan ner huvudet i händerna. "Jag är en hemsk värd."

Daniel gnuggade henne på axlarna. "Det är inte sant." Du är bara lite ostabil på dina fötter just nu. Allt är konstigt och nytt. Du sköter dig bra. Okej?"

Han sa det sista ordet strikt, nästan faderligt. Emily kunde inte låta bli att känna sig tröstad. Hon tittade upp på honom.

"Vill du att jag ska pochera ett ägg till dig åtminstone?" frågade hon.

"Det skulle vara underbart." Daniel log. Han kupade sina händer runt hennes ansikte och pressade en kyss på hennes läppar.

Tillsammans gick de in i köket. Ljudet från dörröppningen störde Mogsy och hennes valp, Rain, från deras hörna i tvättstugan, på andra sidan av ladugårdsdörrarna. Emily visste att det var ett måste att hålla hundarna ute ur köket och alla delar av huset som hon hade som B&B om hon inte ville stängas ner av hälsomyndigheten, men hon kände sig taskig för att hon begränsade hundarna till en så liten del av huset. Hon påminde sig själv om att det var en tillfällig situation. Hon hade lyckats få fyra av Mogsys fem valpar adopterade av hennes vänner i stan, men Rain, den svagaste, var svårare att sälja, och ingen verkade

ens det minsta intresserad av att ta mamman, som var, för att uttrycka det försiktigt, en ful hundracka.

När hundarna hade släppts ut och matats, gick Emily tillbaka in i köket. Under tiden hade Daniel lyckats springa ut i trädgården för att hämta morgonens ägg från kycklingarna Lola och Lolly och brygga en kanna kaffe. Emily tog en mugg, andades tacksamt in doften och gick sedan över till den stora Arga-ugnen - en annan antikvität från hennes pappa som hon hade återställt - och började med att pochera ägg.

Av alla rum i huset var köket ett av Emilys favoriter. Det stackars rummet hade förstörts av tid och övergivande när hon först kom, sedan hade stormen orsakat ytterligare skador och sedan hade brödrosten exploderat och orsakat en brand. Rökskadorna hade varit mycket mer destruktiva än den faktiska branden; som bara hade skadat en hylla och konsumerat några kokböcker, medan röken hade lyckats genomsyra varje spricka, vilket lämnade strimmor av svart och lukten av bränd plast varhelst den hade rört vid.

På bara sex korta månader hade allt som kunde ha gått fel hänt med det rummet. Men efter några sena kvällar hade det äntligen återställts och såg charmigt ut, med sitt retrokylskåp och originalvita viktorianska Belfast-handfat och dess svarta marmorade bänkskivor.

"Det visar sig," sade Emily och lade dit sitt femte försök till ett pocherat ägg på Daniels tallrik, "att jag trots allt inte är en så hemsk kock."

"Där ser du." sade Daniel, skar i äggets vita och lät den gyllene äggulan rinna över hans rostade bröd. "Jag sa ju det. Du måste lyssna på mig oftare."

Emily log och tyckte om Daniels milda humor. Ben, hennes ex, hade aldrig fått henne att skratta som Daniel gjorde. Han hade aldrig kunnat trösta henne i hennes ögonblick av panik heller. Med Daniel var det som att ingenting någonsin var för stort att hantera. Vare sig det var en storm eller brand, fick han henne alltid att känna att allt var okej, att det var hanterbart. Hans stabilitet var en av de mest tilltalande sakerna med honom. Han kunde lugna henne på samma sätt som havet lugnade henne. Men hon var fortfarande aldrig säker på var han stod, om han kände vad hon kände. Hon kände att deras förhållande var som tidvattnet, att det inte gick att kontrollera.

"Så," sade Daniel och tuggade glatt på sin frukost, "efter att vi har ätit, borde vi förmodligen börja göra oss redo."

"Gör oss redo för vad?" frågade Emily och smuttade på sin andra mugg ångande svart kaffe.

"Det är Memorial Day-paraden," sade Daniel.

Emily kom vagt ihåg att hon var på den paraden när hon var barn och ville se den igen, men hon hade redan fått tillräckligt med problem idag för att tillåta sig en resa.

"Jag har för mycket att göra här. Jag måste städa gästrummet."

"Redan gjort," svarade Daniel. "Jag fixade rummet medan du var med hundarna."

"Gjorde du?" frågade Emily misstänksamt. "Bytte du ut

handduken?"

Daniel nickade.

"Och mini-schampon?"

"Japp."

"Och de små påsarna med kaffe och socker?"

Daniel höjde ett ögonbryn. "Allt som behövde ersättas ersattes. Jag bäddade sängen - och innan du säger någonting, ja, jag vet hur man bäddar en säng, jag har bott ensam i flera år. Allt är klart för honom när han kommer tillbaka. Så kommer du till paraden?"

Emily skakade på huvudet. "Jag måste vara här när Mr Kapowski kommer tillbaka."

"Han behöver inte en barnvakt."

Emily bet sig i läppen. Hon var nervös över sin första gäst och desperat efter att göra ett bra jobb. Om hon inte klarade av detta, skulle hon återvända till New York med svansen mellan benen. Antagligen för att sova på Amys soffa, eller ännu värre, i mammans gästrum.

"Men vad händer om han behöver något. Fler kuddar? Eller —"

"—mer bananer?" avbröt Daniel avbröt med ett leende.

Emily suckade besegrat. Daniel hade rätt. Herr Kapowski förväntar sig inte att hon skulle vänta på honom. Om något skulle han förmodligen föredra att hon inte störde alltför mycket. Han var trots allt på semester. De flesta ville bara ha lugn och ro.

"Kom igen," uppmanade Daniel. Det blir kul."

"Okej," sade Emily och vred sig. "Jag kommer."

*

Överallt Emily tittade såg hon amerikanska flaggor. Hennes vision hade blivit ett kalejdoskop av stjärnor och ränder, vilket fick henne att gapa av förundran. Flaggor hängde i varje butiksfönster, i vajrar från lyktstolpe till lyktstolpe. Det fanns till och med några på bänkarna. Och det var ingenting jämfört med antalet flaggor som viftades av förbipasserande. Alla som promenerade längs trottoaren tycktes ha en.

"Pappa," sade Emily och tittade upp på sin pappa. "Kan jag också få en flagga?"

Den långa mannen log ner mot henne. "Naturligtvis kan du få det, Emily Jane."

"Jag också, jag också!" ropade en liten röst.

Emily vände sig om för att se sin syster Charlotte. Hennes ljusa purpurfärgade halsduk var lindad runt hennes nacke, så osammanhängande med hennes stövlar med nyckelpigor på. Hon var bara ett litet barn som knappt kunde hålla balansen.

De följde efter sin pappa, båda flickorna i varsin hand, när de gick med honom tvärs över gatan och in i en liten butik som sålde hemgjorda pickles och maträtter i burkar.

"Men hej Roy." Damen bakom disken strålade. Sedan log hon mot de två små flickorna. "På semester?"

"Ingen gör Memorial Day som Sunset Harbor," svarade hennes pappa i sin lättsamma vänlighet. "Två flaggor till flickorna Karen."

Damen hämtade några flaggor bakom disken. "Varför gör vi det inte till tre?" sade hon. "Glöm inte dig själv!"

"Vad sägs om fyra?" sade Emily. "Vi får inte glömma mamma."

Roys käke stelnade och Emily visste direkt att hon hade sagt fel sak. Mamma skulle inte vilja ha en flagga. Mamma hade inte ens kommit med dem till Sunset Harbor för deras helgsemester. Det var bara dem tre. Igen. Det verkade vara dem tre allt oftare.

"Två duger," svarade hennes pappa lite hårt. "Det är bara till barnen."

Kvinnan bakom kassan räckte flickorna varsin flagga och hennes vänlighet ersattes av en generad typ av besvärlighet när hon insett att hon av misstag hade gått över en otalad, osynlig gräns.

Emily såg när hennes far betalade kvinnan och tackade henne, och hon noterade hur hans leende var framtvingat nu, hur hans hållning var styvare. Hon önskade att hon inte hade sagt något om mamma. Hon tittade på flaggan i sina vantar, och plötsligt kändes det som att det inte fanns något att fira.

Emily flämtade och fann sig tillbaka på Sunset Harbour high street med Daniel. Hon skakade på huvudet och slog bort de virvlande minnen. Detta var inte första gången hon upplevde en plötslig återkomst av ett förlorat minne, men upplevelsen chockade henne fortfarande.

"Är du okej?" sade Daniel och rörde lätt vid hennes arm orot ansiktsuttryck.

"Ja," svarade Emily, men hennes röst lät bedövd. Hon försökte le men lyckades bara svagt höja munnen. Hon hade inte berättat för Daniel om hur hennes barndomsminnen återvände till henne i fragment; hon ville inte skrämma honom bort.

Emily bestämde sig för att inte låta de påträngande minnen förstöra hennes glädje och kastade sig själv in i firandet. Många år hade gått sedan hon var här senast, men Emily var fortfarande i vördnad av allt. Hon blev förundrad över hur den lilla staden firade och hängde på. En av de saker hon älskade mest med Sunset Harbor var dess traditioner. Hon hade en känsla av att Memorial Day skulle bli ytterligare en sak hon skulle älska.

"Hej, Emily!" ropade Raj Patel från andra sidan gatan. Han gick tillsammans med sin fru, Dr. Sunita Patel, två personer som Emily nu betraktade som vänner.

Emily vinkade till dem och sade sedan till Daniel: "Åh, titta. Där är Birk och Bertha. Och är det lilla Katy i barnvagnen med Jason och Vanessa?" Hon pekade på ägaren till bensinstation och hans funktionshindrade fru. Bredvid dem stod deras son, brandmannen som hade räddat Emilys kök från branden. Han och hans fru hade nyligen fått sitt första barn, en tjej som hette Katy, och hade tagit en av Emilys herrelösa valpar som en gåva till henne. "Vi borde gå och säga hej," sade Emily och ville prata med sina vänner.

"Om en minut," sade Daniel och knuffade till henne med axeln. "Paraden kommer."

Emily tittade ner på gatan när det lokala gymnasiets

marscherande band ställde sig upp, redo att börja. Trumman började slå och följdes snabbt av ljudet från mässingsinstrumenten som spelade "When the Saints Go Marching In." Emily tittade glatt när bandet marscherade förbi. Bakom dem fanns cheerleaders i matchande röda, vita och blå ensembler. De gjorde bakåtvoltter och sparkade högt på vägen.

Därefter kom en trupp av ansiktsmålade dagisbarn, med knubbiga kind och mytologiska målningar. Emily kände ett sting av något när hon tittade på dem. Att ha barn hade aldrig varit en prioritet för henne - hon hade inte direkt stressat för att bli mamma med tanke på hur avskyvärt hennes förhållande till sig själv var - men nu, när hon såg barnen i paraden, insåg Emily att något hade förändrats inom henne. Det var en ny önskan, en liten längtan som drog i henne. Hon tittade på Daniel och undrade om det var något han också kände, om synen av de bedårande småbarnen fick honom att känna på samma sätt. Som alltid var hans uttryck oläslig.

Paraden fortsatte. Härnäst kom en grupp tuffa kvinnor från det lokala inlinederbyt som hoppade och åkte runt på sina inlines, följt av ett par personer på styltor och en stor flottör som bar en papper-mâché-replika av Abraham Lincoln-statyn.

"Emily, Daniel," sade en röst bakifrån. Det var borgmästare Hansen, flankerad av sin assistent, Marcella, som såg mer än lite hård ut. "Tycker du om våra lokala festligheter?" frågade Borgmästare Hansen. "Det är inte ditt första år om jag minns rätt, men det kanske är det första du kommer ihåg."

Han skratta oskyldigt, men Emily vred sig. Hon försökte sätta på sig ett lugnt och lyckligt ansiktsuttryck.

"Du har rätt. Tyvärr kommer jag inte ihåg att jag har kommit hit som barn, men jag trivs verkligen nu. Hur är det för dig, Marcella?" tillade hon och försökte få bort uppmärksamheten från henne. "Är det ditt första år?"

Marcella gav en avgörande, effektiv nick och gick sedan tillbaka till sin skrivplatta.

"Bry er inte om henne." Skrattade Borgmästaren Hansen. "Hon är en arbetsnarkoman."

Marcellas blick flickade upp en kort sekund, men det var tillräckligt länge för Emily att läsa frustrationen i hennes ögon. Det var tydligt att borgmästarens avslappnade inställning frustrerade henne. Emily kände empati med Marcella. Hon hade varit densamma för bara sex månader sedan; för allvarlig, för stressad, fylld med lite för mycket koffein och rädd för att misslyckas. Att titta på Marcella var som att hålla upp en spegel mot hennes yngre jag. Emilys enda hopp för henne var att hon lärde sig att varva ner, att Sunset Harbour skulle hjälpa henne att ta bort hennes sårade fjädrar, även om det bara var lite.

"Hur som helst," sade borgmästare Hansen, "tillbaka till jobbet. Jag har medaljer att ge ut, eller hur Marcella? Prisutdelning för ägg- och skedloppet eller något sådant."

"Under fem-OS," sade Marcella med en utandning.

"Just det ja," svarade borgmästaren Hansen och de två försvann i mängden.

Daniel log. "Det är omöjligt att inte bli förälskad i den här galna staden," sade han och slängde armen runt Emily.

Hon myste in sig hos honom och kände sig trygg och skyddad. Tillsammans såg de en conga-raden gå förbi och vinkade mot sina vänner när de gick förbi: Cynthia från bokhandeln med sitt ljusorangea hår och omatchade kläder, Charles och Barbara Bradshaw från fiskbutiken, Parker från de ekologiska frukt- och grönsaksgrossisterna.

Just då såg Emily någon bland folkmassorna som fick hennes blod att bli kallt. Klädd i rutiga golfbyxor och en limegrön tröja som knappt täckte hans hängiga ölmage, stod Trevor Mann.

"Titta inte nu," mumlade hon och grep Daniels hand för säkerhet. "Men Mr. Tjurig Granne är på festen."

Daniel tittade naturligtvis omedelbart. Som om han hade något slags sjätte sinne, märkte Trevor det omedelbart. Han tittade på dem båda och hans mörka ögon gnistrade omedelbart av skälmskhet.

Emily grimaserade. "Jag sa att du inte skulle titta." straffade hon Daniel när Trevor gick mot dem.

"Du vet att det finns en oskriven lag," väste Daniel tillbaka, "som säger att om du säger titta inte nu' till någon, kommer dem att titta."

Det var för sent för att fly. Trevor Mann var på väg mot dem och dök upp genom mängden som ett hemskt odjur med mustasch.

"Å nej," sade Emily och suckade.

"Emily," sade Trevor med sin låtsasvänliga röst, "du har inte glömt bort de skatter som du är skyldiga på ditt hus, har du? För det har verkligen inte jag."

"Borgmästaren gav mig en förlängning," svarade Emily. "Du var på mötet Trevor, jag är förvånad över att du missade det."

"Jag bryr mig inte om borgmästaren Hansen sade att det inte är bråttom att betala tillbaka dem, det är inte upp till honom. Det är upp till banken. Och jag har haft kontakt med dem för att berätta allt om din olagliga ockupation av huset och ditt olagliga företag du driver i det."

"Du är en idiot," sade Daniel och bröstade upp sig mot Trevor.

"Låt det vara," sade Emily och vilade med en hand på hans arm. Det sista hon behövde var att Daniel tappade humöret.

Trevor log. "Borgmästaren Hansens förlängning kommer inte att vara för evigt och kommer säkert inte att hålla i någon juridisk mening. Och jag kommer att göra allt för att se till att ditt B&B sjunker och aldrig flyter igen."

KAPITEL TRE

Emily såg när Trevor marscherade bort i massan av människor.

Så snart han var borta vände Daniel sig till Emily med ett ansikte djupt av oro. "Är du okej?"

Emily kunde inte hjälpa sig själv. Hon sjönk ihop mot hans breda bröst och pressade in ansiktet i hans skjorta. "Vad ska jag göra?" flämtade hon. "Skatterna kommer att förstöra min verksamhet innan den ens börjat."

"Verkligen inte," sade Daniel. "Jag kommer inte låta det hända. Trevor Mann visade aldrig något intresse för din egendom förrän du dykte upp och förvandlade den till något eftertraktat. Han är bara avundsjuk på hur mycket bättre ditt hus är än hans."

Emily försökte skratta åt hans skämt men kunde bara få fram ett harklande. Tanken på att lämna Daniel och flytta tillbaka till New York helt misslyckad tyngde ner henne.

"Men han har rätt," sade Emily. "Denna B&B kommer aldrig att fungera."

"Säg inte så," sade Daniel. "Allt kommer att lösas sig. Jag tror på dig."

"Gör du?" sade Emily. "För jag tror knappt på mig själv."

"Tja, kanske är det dags att börja."

Emily tittade upp i Daniels ögon. Hans allvarliga uttryck fick henne att känna att hon verkligen kunde det.

"Du," sade Daniel med busiga ögon. "Jag har något jag vill visa dig."

Daniel verkade inte avskräckt av hennes trumpenhet. Han grep hennes hand, drog henne genom folkmassan och ledde henne i riktning mot marinan. Tillsammans gick de ner till bryggorna.

"Ta-da!" utropade Daniel och gestikulerande till den vackert restaurerade båten som guppade i vattnet.

Förra gången Emily såg båten hade den varit knappt sjövärdig. Nu glittrade den som ny.

"Jag kan inte tro det," stammade hon. "Har du fixat båten?"

Daniel nickade. "Japp. Jag har lagt ner mycket svett och tårar på den."

"Jag kan se det," sade Emily.

Hon kom ihåg hur Daniel hade berättat för henne att han hade nått någon form av mental barriär när det kom till att återställa båten, att han inte visste varför men han kände att han inte kunde arbeta med den. Att se den nu gjorde Emily bortom stolt, inte bara på grund av hur vackert han hade återställt den utan för att han hade lyckats arbeta igenom de problem som hade hållit honom tillbaka. Hon svarade på hans leende och kände ett sting av lycka inuti sig.

Men samtidigt kände hon en sorg, för här var ännu en form av transport som kunde ta honom bort från henne. Från hans långa motorcykelturer uppe i klipporna, till sina resor till närliggande städer i sin bil, var Daniel alltid på väg någonstans. Att han ville

se världen, utforska, var så uppenbart för henne. Hon visste att Daniel förr eller senare skulle behöva lämna Sunset Harbour. Huruvida hon skulle lämna med honom när tiden kom var något Emily ännu inte hade tänkt ut.

Daniel gav henne en lätt knuff. "Jag borde säga tack."

"Varför?" sade Emily.

"För motorn."

Det hade varit Emily som hade köpt honom den nya motorn, som ett tack för all den hjälp han hade gett henne med att göra hennes B&B redo, liksom ett försök att uppmuntra honom att återställa båten.

"Inga problem," sade Emily och undrade nu om gåvan skulle slå tillbaka på henne. Om Daniels längtan att lämna skulle antändas nu när båten var restaurerad.

"Så," sade Daniel och gestikulerande mot båten, "som ett tack, tycker jag att du borde följa med mig på båtens första resa."

"Jaha..." sade Emily, skrämmd över förslaget. "Vill du åka på en båttur? Nu?" Hon menade inte att låta så chockad.

"Såvida du inte vill", sade Daniel och kliade sig besvärat i nacken. "Jag tänkte bara att vi kunde ha en dejt."

"Ja, visst," sade Emily.

Daniel hoppade ner i båten och räckte ut handen. Emily tog den och tillät honom att leda henne ner. Båten gungade under henne och fick henne att vingla.

Daniel fick igång motorn och tog ut båten ur hamnen. De korsade det glittrande havet. Emily tog djupa andetag av

havsluften och såg på när Daniel styrde dem över vattnet. Han såg ut att känna sig hemma i båten, precis som hans motorcykel verkade det bli en förlängning av han själv. Daniel var den typen av man som ständigt var i rörelse, och när hon tittade på honom nu såg Emily hur levande och lycklig han blev när han var ute på äventyr.

Tanken gjorde henne ännu mer melankolisk. Daniels önskan att utforska världen var mer än bara en dröm; det var en nödvändighet. Det fanns inte en chans att han skulle kunna stanna kvar i Sunset Harbor länge till. Hon hade inte bestämt för hur länge hon skulle stanna heller. Kanske var deras förhållande dömt till döden. Kanske skulle det bara bli en flyktig sak, ett perfekt ögonblick fångat i tid. Tanken fick Emilys mage vända sig av förtvivlan.

"Vad är det som är fel?" frågade Daniel. "Du är inte sjösjuk eller?"

"Kanske lite," ljög Emily.

"Tja, vi är nästan framme," tillade han och pekade framåt.

Emily tittade upp och såg att de var på väg mot en liten ö som inte hade mer än ett par träd och en övergiven fyr. Emily satte sig upp, plötsligt förvånad.

"HERREGUD!" utbrast hon.

"Vad är det?" frågade Daniel med panik i sin ton.

"Min pappa hade en målning av denna ö i vårt hus i New York!"

"Är du säker på det?"

"Hundra procent! Jag kan inte tro det. Jag insåg aldrig att det var en målning av en riktig plats."

Daniels ögon blev större. Han verkade lika förvånad över slumpen som Emily var.

Hennes bekymmer försvann av den oväntade överraskningen. Emily tog av sina sneakers och strumpor. Hon väntade knappt på att båten skulle komma i land innan hon hoppade ut. Vågorna svallade upp mot hennes hud. Vattnet var kallt men hon kände det knappt. Hon sprang över vattnet på den våta sandstranden och sedan lite längre. Hon stannade och höll upp händerna för att skapa en rektangel med utrymme mellan fingrarna och tummen och stängde ett öga. Hon manövrerade sig själv så att fyren var till höger, solen bredvid den och det stora havet som sträckte sig bort på andra sidan. Det var det. Den exakta vinkeln på målningen som hade varit i hennes familjs hem!

Det förvånade inte Emily att hennes pappa skulle äga en sådan målning. Han var besatt av antikviteter - inklusive konstverk - men det som överraskade Emily var det faktum att målningen hade varit i hennes familjs hem. Hennes mamma hade alltid varit väldigt bra med att skilja på deras Sunset Harbour-liv och deras New York-liv, som om hon bara kunde underhålla sin mans dumma hobbyer i två veckor om året. Så länge det inte syntes, inte trängde sig in på något sätt i hennes helt rena, prydliga hem, var det okej. Så hur i hela friden hade han lyckats få henne att gå med på att sätta upp målningen av fyren i familjens hem? Kanske för att det kamouflerades som en imaginär plats hade hon aldrig

insett att målningen faktiskt skildrade en del av Sunset Harbour? Emily log för sig själv och undrade om hennes far faktiskt varit så listig.

"Du," sade Daniel och drog henne tillbaka till ögonblicket. Hon vände sig om för att se honom dra fram en korg över den våta sanden mot henne. "Du sprang iväg!"

"Förlåt," svarade Emily och rusade fram för att hjälpa honom att bära den. "Vad är det i den här saken? Den väger ett ton."

Tillsammans tog de upp korgen på stranden och Daniel tog loss de spännen som höll fast locket. Han tog bort en rutig filt och lade den över sanden.

"Min dam," sade han.

Emily skrattade och satte sig på filten. Daniel började ta fram olika livsmedel från korgen, inklusive ost och frukt, sedan en stor flaska champagne och två kristallglas.

"Champagne!" utbrast Emily. "Vad firar vi?"

Daniel ryckte på axlarna. "Inget särskilt. Tänkte bara att vi skulle fira din första gäst."

"Påminn mig inte," sade Emily med en suck.

Daniel smällde iväg champagnens kork och hällde upp i båda glasen.

"Till Mr. Kapowski."

Emily skålade sitt glas mot hans och hennes läppar fastade i ett leende. "Mr. Kapowski." Hon tog en sipp och lät bubblorna poppa på tungan.

"Du känner dig fortfarande inte säker på allt, eller hur?" sade

Daniel.

Emily ryckte till, ögonen fokuserade på vätskan i glaset. Hon svirade runt glaset och såg bubblorna virvla runt innan de stillades igen. "Jag har bara inte så mycket förtroende för mig själv," sade hon slutligen med en stor suck. "Jag har aldrig riktigt uppnått någonting tidigare."

"Ditt jobb i New York då?"

"Jag menar, ingenting jag någonsin har velat."

Daniel höjde ögonbrynen. "Men jag då?"

Emily kunde inte låta bli att le. "Jag ser inte på dig som en sådan prestation..."

"Du borde göra det," sade han retsamt. "En stoisk kille som jag. Det är inte så att jag är den enklaste killen att snacka med i hela världen."

Emily skrattade och planterade sedan en lång, överdådig kyss på hans läppar.

"Vad var det för?" sade han när hon drog sig bort.

"Ett tack. För det här!" Hon nickade mot den lilla picknicken som låg framdukad framför dem. "För att vara här."

Daniel tycktes tveka och Emily insåg varför: att vara här var inte något som Daniel någonsin skulle kunna förbinda sig till. Att resa var i hans blod. Vid någon tidpunkt måste han ge sig av.

Vad är det med henne? Hon hade inte heller planerat att stanna kvar i Sunset Harbour. Hon hade redan varit här sex månader – det är en låg tid att vara borta från New York, borta från sitt hem och sina vänner. Och ändå, med solnedgången i fjärran

som kastade orange och rosa strålar upp på himlen, kunde hon inte tänka på någon annanstans hon hellre skulle vilja vara. I detta exakta ögonblick, just nu, var allt perfekt. Hon kände att hon bodde i paradiset. Hon kanske verkligen kunde göra Sunset Harbour till sitt hem. Kanske skulle Daniel vilja bosätta sig med henne. Det fanns inget sätt att veta om framtiden; hon måste bara ta varje dag som den kom. Åtminstone kunde hon stanna här tills hennes pengar tog slut. Om hon lägger in tillräckligt hårt arbete, gjorde sin B&B vinstdrivande, kanske den dagen inte kommer på länge.

”Vad tänker du på?” frågade Daniel.

”Framtiden, antar jag,” svarade Emily.

”Ah,” svarade Daniel och tittade ner på sina knän.

”Inte ett bra samtalstema?” frågade Emily.

Daniel ryckte på axlarna. ”Inte alltid. Är det inte bättre bara att njuta av ögonblicket?”

Emily var inte säker på hur hon skulle tolka det uttalandet. Var det ett bevis på hans önskan att lämna denna plats? Om framtiden inte var ett bra samtalstema, var det för att han hade visioner om framtida hjärtekrossanden?

”Jag antar det,” sade hon tyst. ”Men ibland är det omöjligt att inte tänka framåt. Det är okej att planera också, tycker du inte det?” Hon försökte försiktigt knuffa till Daniel, för att få honom att ge lite information, vad som helst som kunde få henne att känna sig stabilare i deras förhållande.

”Inte riktigt,” sade han. ”Jag försöker verkligen att hålla mitt

sinne i nuet. Inte oroa mig om framtiden. Inte tänka på det förflutna.”

Emily gillade inte tanken på att han skulle oroa sig för deras framtid, och var tvungen att hindra sig själv från att kräva att veta exakt vad som fanns att oroa sig för. Istället frågade hon: "Finns det mycket att tänka på?"

Daniel hade inte avslöjat särskilt mycket om sitt förflutna. Hon visste att han hade förflyttat sig mycket, att hans föräldrar skilde sig och hans pappa drack, att han sa att det var tack vare hans egen pappa som han hade en framtid.

"Ja," sade Daniel. "En hel del."

Och sedan blev han tyst igen. Emily ville att han skulle ge mer men hon såg att han inte kunde det. Hon undrade om han visste hur mycket hon önskade att han skulle öppna upp sig för henne.

Men med Daniel handlade det om tålamod. Han skulle tala när han var redo, om han någonsin blev redo.

Och om den dagen någonsin kom, hoppades hon att hon fortfarande skulle vara redo för att lyssna.

KAPITEL FYRA

Nästa morgon vaknade Emily tidigt, fast besluten att inte missa frukostskiftet igen. Prick klockan sju hörde hon ljudet från gästens sovrumsdörr som öppnades och stängdes mjukt, sedan ljudet av Mr. Kapowskis fotspår när han steg nedför trappan. Emily gick ut där hon hade sölat i korridoren och ställde sig längst ner på trappan och tittade upp på honom.

"God morgon, Mr. Kapowski," sade hon med självförtroende och ett trevligt leende.

Herr Kapowski blev skrämnd.

"Oh. God morgon. Du är vaken."

"Ja," sade Emily och bibehöll sin självsäkra ton, även om hon kände sig allt annat än det. "Jag ville be om ursäkt för igår, för att jag inte hade tillgång till frukost. Sov du okej?" Hon noterade de mörka ringarna runt hans ögon.

Mr. Kapowski tvekade ett ögonblick. Han lade nervöst ner händerna i fickorna på sin skrynkliga kostym.

"Um... nej, faktiskt," svarade han äntligen.

"Å nej," sade Emily bekymrat. "Inte på grund av sovrummet, hoppas jag?"

Herr Kapowski verkade besvärad och kliade sig i nacken som om han hade mer att säga men inte visste hur han skulle säga det.

"Faktiskt," lyckades han slutligen få fram, "kudden var ganska klumpig."

"Jag är så ledsen för det," sade Emily frustrerad över sig själv för att hon inte provat den.

"Och um... handdukarna kliade."

"Är de?" sade Emily oroligt. "Kan vi sätta oss ner i matsalen," sade hon och kämpade för att hålla paniken borta från hennes röst, "och låt mig veta dina bekymmer."

Hon ledde honom in i den stora matsalen och öppnade upp gardinerna. Det bleka morgonljuset sken in i rummet och visade upp hennes nya liljor hon fått från Raj. Ytan på det långa bordet i mahogny glittrade. Emily älskade detta rum; det var så överdådigt, så snyggt och utsmyckat. Det hade varit det perfekta rummet för att visa upp hennes fars antika porslin, och de förvarades i ett utställningsfodral gjord av samma djupa mahognyträ som bordet.

"Sådär ja," sade hon och hennes ton förblev ljus och lätt. "Så, vill du berätta för mig om ditt rum så att vi kan fixa det?"

Herr Kapowski såg obekvämt ut, som om han verkligen inte ville prata.

"Det är ingenting egentligen. Bara kudden och handdukarna. Och kanske var madrassen väldigt fast och um... lite på den tunna sidan."

Emily nickade och agerade som om hans ord inte påverkade henne någonting.

"Men egentligen är det bra," tillade Kapowski. "Jag vaknar lätt bara."

"Tja, okej," sade Emily och insåg att det var en sämre åtgärd

att tvinga honom att tala än att lämna honom missnöjd med sitt rum. "Tja, vad kan jag ge dig till frukost?"

"Ägg och bacon, om det inte är för mycket besvär," sade Kapowski. "Stekt. Och rostat bröd. Med svamp. Och tomater."

"Inga problem," sade Emily och oroade sig för att hon inte hade alla ingredienserna som han hade nämnt.

Emily skyndade sig in i köket och väckte omedelbart Mogsy och Rain. Båda hundarna började gnälla efter frukost, men hon ignorerade deras gnäll när hon sprang fram till kylen och kontrollerade vad som fanns. Hon var lättad över att se att hon hade bacon, även om det inte fanns några svampar eller tomater. Åtminstone fanns det bröd i brödfacket, ett överskott som Karen från butiken hade tappat runt häromdagen, och ägg hon kunde tacka Lola och Lolly för.

Emily rusade ut genom bakdörren över det daggiga gräset till kycklinghuset. De tippade båda huvudet åt sidan vid ljudet av hennes närmande fotspår och förväntade sig att hon skulle förse dem med färsk majs.

"Inte ännu, små hönor," sade hon. "Herr. Kapowski kommer först."

De hackade sin frustration över henne när Emily rusade över till där de lägger sina ägg.

"Du måste skoja med mig," mumlade hon när hon tittade in för att upptäcka att ingenting var där. Hon tittade ner på hönsen med händerna på höfterna. "Av alla dagar ni två inte lägger ägg, valde ni idag!"

Sedan kom hon ihåg alla pocherade ägg hon hade gjort igår. Hon måste ha använt minst fem! Hon kastade upp händerna i luften. Varför gjorde Daniel mig orolig över att pochera ägg? tänkte hon frustrerat.

Emily gick in igen, besviken över att hon inte skulle kunna tillhandahålla den frukost som Mr. Kapowski ville ha idag heller, och började steka bacon. Oavsett om det berodde på hennes ångest eller hennes brist på erfarenhet, verkade Emily oförmögen att utföra ens de enklaste uppgifterna. Hon spillde kaffe, lämnade kvar baconet på stekpannan för länge så att kanterna var skarpa och svarta. Den nya brödrosten - en ersättning för den som exploderade och förstörde köket - verkade ha mycket känsligare inställningar än den sista, och hon lyckades också bränna brödet.

När hon tittade på vad hon hade producerat, frukosten på tallriken, var Emily mindre än nöjd. Hon kunde inte servera detta. Hon gick till tvättstugan och skrapade ner det i hundarnas matskålar. Nu hade hon i alla fall matat hundarna.

Tillbaka i köket försökte Emily ännu en gång att skapa den måltid som Mr. Kapowski hade beställt. Den här gången gick det bättre. Baconet blev inte bränt. Brödet blev inte bränt. Hon hoppades bara att han skulle förlåta henne för de saknade ingredienserna.

Hon tittade på klockan och såg att det hade gått nästan trettio minuter, och hennes hjärta rusade.

Hon sprang tillbaka in i rummet.

”Sådär, Mr. Kapowski,” sade Emily och gick in i matsalen

med frukostbrickan. "Jag är så ledsen för att du fick."

Hon insåg när hon närmade sig bordet att Mr. Kapowski hade somnat. Osäker på om han skulle bli lättad eller irriterad, satte Emily ner tallriken och gick tyst ut ur rummet.

Mr. Kapowskis vaknade plötsligt. "Ah," sade han och tittade ner på tallriken. "Frukost. Tack."

"Tyvärr hade jag varken ägg, tomater eller svamp idag," sade hon.

Mr. Kapowski såg besviken ut.

Emily gick ut i korridoren och tog några djupa andetag. Morgonen hade varit otroligt intensiv, med tanke på hur mycket pengar hon skulle tjäna för sin ansträngning. Om hon ville upprätthålla verksamheten måste hon bli lite effektivare. Hon behövde också en beredskapsplan om Lola och Lolly skulle ha fler dagar utan ägg.

Just då kom han ut från matsalen. Det hade gått mindre än en minut sedan hon hade gett hans mat.

"Är allt som det ska?" frågade Emily. "Behöver du något?"

Återigen verkade Mr. Kapowski motvillig att prata.

"Um... maten är lite kall."

"Åh," sade Emily och fick panik. "Här, låt mig värma upp den åt dig."

"Det är faktiskt okej," sade Kapowski. "Jag måste verkligen komma iväg."

"Okej," sade Emily och kände sig tom. "Har du något trevligt planerat för dagen?" Hon försökte låta som en B&B-värd snarare

än en flicka med panik, även om hon kände sig mer som den senare.

”Åh nej, jag menade att jag måste komma hem,” korrigerade Mr. Kapowski.

”Menar du att du checkar ut?” Frågade Emily förvånat.

Hon kände en kall kyla spridas i kroppen.

”Men du hade ju bokad för tre nätter.”

Mr. Kapowski såg besvärad ut.

”Jag, um, behöver bara komma tillbaka. Jag betalar dock för allt.”

Han verkade ha bråttom med att åka iväg och till och med när Emily föreslog att ta bort kostnaden för de två frukostarna som han inte hade ätit insisterade han på att han bara skulle betala räkningen i sin helhet och åka på en gång. När Emily stod vid dörren och såg honom köra iväg, kände hon sig som ett fullständigt misslyckande.

Hon visste inte hur länge hon stod där och beklagade katastrofen som hade varit hennes allra första gäst, men hon blev medveten av ljudet från sin mobiltelefon som ringde. Tack vare den fruktansvärda mottagningen som hon hade i det gamla huset, kunde Emily bara få tackning vid ytterdörren. Hon hade ett speciellt hallbord bara för sin telefon - en vacker antik möbel som hon hade tagit från ett av de avstängda sovrummen i sitt B&B. Hon gick över dit för att se vem det var som ringde.

Det fanns inte många bra alternativ. Hennes mamma hade inte kontaktat henne sedan det känslomässiga telefonsamtalet när de

diskuterade sanningen om Charlottes död och närmare bestämt Emilys roll - eller brist på - den. Amy hade inte heller haft kontakt med henne sedan hennes kavalleriska försök att "rädda" Emily från sitt nya liv, även om de hade blivit sams sedan dess. Ben, Emilys ex, hade ringt flera gånger sedan hon hade lämnat honom, men Emily hade inte besvarat ett enda av hans samtal och nu tycktes dem minska.

Hon samlade sig när hon tittade ner på skärmen. Namnet som blinkade på skärmen överraskade henne. Det var Jayne, en gammal skolvän från New York. Hon hade känt Jayne sedan hon var liten, och under åren hade de utvecklat den typ av vänskap där månader kunde gå innan de pratade, men när de träffades var det som om det inte hade gått någon tid alls. Jayne hade antagligen hört från Amy, eller via djungeltelegrafan, om Emilys nya liv och ringde för att prata om den plötsliga förändringen hon hade gjort.

Emily svarade på samtalet.

"Em?" sade Jayne med en ojämn röst och snabba andetag. "Jag stötte precis på Amy under min jogg. Hon sade att du har lämnat New York!"

Emily blinkade, hon var inte van vid det snabba sättet att prata som alla hennes New York-vänner delade. Idén om att jogga medan man hade ett telefonsamtal var främmande för Emily nu.

"Ja, det var ett tag sedan nu faktiskt," sade hon.

"Hur länge sedan var det vi pratade?" frågade Jayne medan ljudet från hennes löpande fotsteg hördes i bakgrunden.

Emilys röst var liten och ursäktande. "Um, tja, cirka sex

månader."

"Jösses, jag måste ringa dig oftare!" flämtade Jayne.

Emily kunde höra bakgrundstrafiken, tutande bilar, ljudet av Jaynes sneakers när hon sprang längs en trottoar. Det framkallade en mycket bekant bild i Emilys sinne. Hon hade varit den personen för bara några månader sedan, alltid upptagen, aldrig vilande, mobiltelefon fast vid örat.

"Så vad är det nya skvallret?" sade Jayne. "Berätta allt. Jag antar att Ben inte finns med bilden längre?"

Jayne, som alla Emilys vänner och familj, hade aldrig gillat Ben. De hade sett vad Emily hade varit blind för i sju år - att han inte var rätt för henne.

"Han är verkligen ur bilden," svarade Emily.

"Och finns det någon ny i bilden?" frågade Jayne.

"Kanske det." sade Emily blygt. "Men det är nytt och fortfarande lite ostabilt så jag vill helst inte prata om det."

"Men jag vill veta allt!" ropade Jayne. "Åh, vänta lite. Jag får ett samtal."

Emily väntade medan linjen blev tyst. Några ögonblick senare fyllde ljuden från en New York City-morgon hennes öron igen när Jayne återanslutit sig.

"Förlåt gumman," sade hon, "Jag var tvungen att ta det. Jobsaker. Så, Amy sa att du har en B&B där eller något?"

"Japp," svarade Emily. Hon kände sig lite spänd när hon pratade om sin B&B, eftersom Amy hade varit så tydlig med att det var en dum idé, för att inte tala om att hela övergången i

Emilys liv var dåligt genomtänkt.

"Har du några tillgängliga rum just nu?" frågade Jayne.

Emily blev förvånad. Hon hade inte förväntat sig en sådan fråga. "Ja," sade hon och tänkte på Mr. Kapowskis nu övergivna rum. "Varför?"

"Jag vill komma!" utbrast Jayne. "Det är ju Memorial Day-helgen. Och jag behöver desperat komma ut ur staden. Kan jag boka det?"

Emily tvekade. "Du behöver inte göra det, du vet. Du kan bara komma och stanna som gäst. "

"Glöm det," svarade Jayne. "Jag vill ha full behandling. Färska handdukar varje morgon. Bacon och ägg till frukost. Jag vill se dig in action."

Emily skrattade. Av alla människor hon talat med om sitt nya företag var Jayne den mest stödjande.

"Tja, låt mig boka dig officiellt då," sade Emily. "Hur lång kommer din vistelse vara?"

"Jag vet inte, en vecka?"

"Fantastiskt", sade Emily medan en liten boll av glädje rullade runt i magen. "Och när kommer du att anlända?"

"I morgon," sade Jayne. "Runt tio."

Bollen av glädje blev ännu större. "Okej, vänta ett ögonblick medan jag skriver in dig."

Lite vimmelkantig av spänningen, lade Emily ner sin telefon och rusade över till datorn i receptionen, där hon skrev in uppgifterna i rumsboknings-programmet och skrev in Jaynes

detaljer. Hon kände sig stolt över sig själv för att tekniskt sett ha fyllt sin B&B varje dag sedan den hade öppnat, även om den bara hade ett rum att fylla, och öppnat för två dagar sedan...

Hon rusade tillbaka till sin telefon och tog upp den. "Okej, nu är du bokad i en vecka."

"Mycket bra," sade Jayne. "Du lät väldigt professionell."

"Tack," svarade Emily blygt. "Jag försöker fortfarande få grepp om allt. Min sista gäst var en katastrof."

"Du kan berätta allt om det imorgon," sade Jayne. "Jag måste nog gå nu. Jag påbörjar min tionde kilometer så jag måste spara på syret. Vi ses i morgon!"

"Jag kan inte vänta," svarade Emily.

Samtalet avslutades och Emily log mot sig själv. Hon hade inte insett hur mycket hon saknade sin gamla vän förrän hon hade talat med henne. Att se Jayne imorgon skulle vara ett underbart motgift mot katastrofen som hade varit Mr. Kapowski.

KAPITEL FEM

Utmattad från sin långa, katastrofala morgon, började Emily sjunka allt djupare ner i en olycklighet. Överallt hon tittade såg hon problem och misstag; en dåligt målade vägg, ett dåligt fäst ljus, en dålig möbel. Tidigare hade hon sett dem som egendomar, men nu störde de henne.

Hon visste att hon behövde professionell hjälp och råd. Hon hade tagit sig vatten över huvudet när hon tänkte att hon bara kunde driva en B&B.

Hon bestämde sig för att ringa Cynthia, ägaren till bokaffären som en gång hade haft en B&B i sin ungdom, för att be om råd.

"Emily," sade Cynthia när hon svarade på samtalet. "Hur mår du min kära?"

"Fruktansvärt," sade Emily. "Jag har den värsta dagen någonsin."

"Men klockan är ju bara halv åtta!" utbrast Cynthia. "Hur illa kan det verkligen vara?"

"Riktigt, riktigt dåligt," svarade Emily. "Min första gäst har precis åkt. Jag missade att servera honom frukost första dagen, sedan den andra dagen hade jag inte tillräckligt med ingredienser och han sa att maten var kall. Han gillade inte kuddarna eller handdukarna. Jag vet inte vad jag ska göra. Kan du svara på det?"

"Jag kommer," sade Cynthia och lät förväntansfull över att få ge lite visdom.

Emily gick ut för att vänta på Cynthia. Hon satt på verandan och hoppades att solskenet kunde glädja henne, eller åtminstone ge henne sin dagliga dos D-vitamin. Hennes huvud kändes så tungt att hon bar upp det med sina händer.

När hon hörde ljudet av cykeldäck på grus tittade hon upp för att se Cynthia cykla mot henne.

Cynthias rostiga cykel var en vanlig och något oföreglömlig syn runt Sunset Harbour, främst på grund av att kvinnan som satt ovanpå den hade krusigt orangefärgat hår och bar ljusa och mycket omatchade kläder. För att göra det ännu mer bisarrt hade Cynthia nyligen fäst en rottingkorg på framsidan av sin cykel där hon transporterade Storm, en av Mogsys valpar som hon adopterade. På många sätt var Cynthia Jones sin helt egna turistattraktion.

Emily var glad över att se henne, även om Cynthias stora röda polka-prickiga sommarhatt sved i hennes trötta ögon. Hon vinkade mot sin vän och väntade på att kvinnan skulle nå henne.

De gick in och Cynthia slösade ingen tid. När de steg upp för trappan ställde Cynthia frågor till Emily, om vattentrycket, om hon serverade ekologisk mat och vem hennes leverantör var. När de nådde gästrummet snurrade Emilys huvud.

Hon tog med Cynthia in. Rummet, enligt Emily, var vackert. Det var ett mezzaninområde i ena änden där hon hade lagt en bekväm skinnsoffa så att gästerna kunde sitta där och titta på havsutsikten. Rummet var huvudsakligen vitt, men med blå accenter, en fårskinnsmatta och beträngda möbler i tall.

"Den här sängen är för liten," sade Cynthia genast. "Standard dubbel? Är du galen? Du behöver något storslaget och överdådigt. Något lyxigt, utöver allt de skulle ha råd med själva. Du har fått det här rummet att se ut som en sovrumsal."

"Jag trodde att det var poängen," sade Emily ödmjukt.

"Absolut inte!" utropade Cynthia. "Det ska se ut som ett palats!" Hon rusade runt och tog på de skrynkliga sängkläderna. "För skrynkliga", sade hon. "Dina gäster förtjänar att sova i en säng som känns som siden mot huden." Hon gick fram till fönstret. "Dessa gardiner är alldeles för mörka."

"Åh," sade Emily. "Något mer?"

"Hur många rum har du?"

"Tja, det här är det som är redo. Det finns ytterligare två som bara behöver lite möbler. Sedan finns det massor mer som jag inte ens har lyckats rensa ännu. Och hela tredje våningen går också att bygga om."

Cynthia nickade och knackade på hakan. Hon verkade ha några idéer. Kanske, undrade Emily, några stora planer för en B&B som skulle vara omöjliga för henne att uppnå.

"Visa mig matsalen," befallde Cynthia.

"Um... okej..."

De gick ner och med varje steg intensifierades Emilys rädsla. Hon började ångra beslutet att be Cynthia om hjälp. Där Kapowski hade repat hennes bräckliga ego, sprängde Cynthia det i bitar med en slägga.

"Nej, nej, nej, nej," sade Cynthia och gick runt i matsalen.

"Jag trodde att du älskade det här rummet," sade Emily oroligt. Cynthia hade verkligen njutit av fem-rätters måltiden och cocktails - som Emily hade gjort och betalat - förra gången hon varit här.

"Det gör jag. För middagar!" utbrast Cynthia. "Men du måste göra detta till en B&B-matsal nu, med små bord så att gästerna kan äta ensamma. Du kan inte tvinga alla sitta vid ett stort bord så här!"

"Jag tänkte att det skulle främja en känsla av gemenskap," stammade Emily defensivt. "Jag försökte göra något annorlunda."

"Gumman," sade Cynthia, "håll inte på med sådant. Inte nu. Kanske om tio år när du är en etablerad verksamhet med pengar över, då kan du börja experimentera. Men nu har du inget annat val än att göra det som dina gäster förväntar sig. Förstår du?"

Emily nickade. Hon visste inte om det ens skulle gå tio år. Hon hade bara tänkt på kort sikt med sin B&B och nu låter det som om Cynthia ville att hon verkligen skulle investera, förvandla den till något långsiktigt och hållbart. Det började låta dyrt och det var inte något Emily hade råd med. Ändå lyssnade hon med tålmod när Cynthia fortsatte sin kritik.

"Lägg inte liljor här. Det påminner människor om begravingar. Och åh, kära gud, det där måste du flytta på." Cynthia tittade ut genom fönstret på höns huset. "Alla älskar ägg från frigående höns men de älskar verkligen inte att se de smutsiga små djuren som producerade dem!"

När hon lämnade kände Emily sig värre än någonsin. Hon gick tillbaka till att sitta på verandan och tittade på att gör-
listan som Cynthia hade gett henne. Just då kom Daniel hem och
promenerade upp grusvägen mot henne.

"Gud vad jag är glad att se dig," sade Emily och tittade upp
på honom. "Min dag har bokstavligen varit hemsk ända sedan
jag vaknade."

Daniel satte sig bredvid henne på verandan. "Hur kan det
komma sig?"

Emily berättade om Mr. Kapowski, om Lola och Lolly som
misslyckades med den enda saken de skulle göra, om de vackra
skorna som hon hade förstört när hon gick i hönshuset, om det
brända baconet, om att Mr. Kapowski åkte, och av Cynthias
kritik.

"Ta ett djupt andetag," sade Daniel med ett leende så snart
hon var klar.

"Skratta inte åt mig." tjurade Emily. "Det har varit en riktigt
hemsk dag och jag skulle behöva ditt stöd."

Daniel skrattade. "En dag kommer du titta tillbaka på detta
och se den roliga sidan. När detta är förbi och du driver den mest
framgångsrika B&B i Maine."

"Jag tvivlar på att det kommer att hända," sade Emily och gav
efter för sitt mörkare humör. Hon kunde inte föreställa sig att
hennes B&B skulle bli en framgång. Hon var inte ens säker på
om hon kunde fortsätta på kort sikt. "Det värsta är att jag vet att
de båda har rätt," tillade hon. "Jag är inte tillräckligt bra på det

här. Jag måste bli bättre. Och jag måste göra alla förändringar som Cynthia föreslog. Den B&B som hon lyckades med när hon var yngre var en av de bästa i Maine. Om jag inte tar hennes råd skulle jag vara en idiot.”

”Hur mycket arbete måste göras?” frågade Daniel.

”En hel del. Cynthia säger att jag måste fixa till de två andra rummen på en gång. De måste ha olika färgscheman och ha olika pris per natt, så att gästerna känner att de har något val, för att få dem att känna att de har kontroll. Hon sa att chansen är stor att människor kommer att välja det mellersta priset för att de inte vill se ut som om de är snåla mot sin betydande andra, men att det alltid finns en viss typ av person som tar det billigaste oavsett vad, och en annan som alltid väljer det dyraste.”

”Oj,” sade Daniel. ”Jag visste inte att det var så mycket att tänka på.”

”Det gjorde inte jag heller,” svarade Emily. ”Jag gick in i hela denna grejen blind och naiv. Men jag vill göra det här, det gör jag verkligen.”

”Så vad behöver du ändra? Hur lång tid tar det?”

”I princip allt”, sade Emily trumpet. ”Och jag måste göra det så snart som möjligt. Det kommer att äta upp resten av mitt sparande. Jag har räknat med att jag bara har tillräckligt kvar för att hålla igång det här stället fram till den fjärde juli. Så en månad.”

Omedelbart noterade hon förändringen i Daniels kroppsspråk, en nästan omöjlig förskjutning bort från henne.

Hon var väl medveten om att hon satte en tidsgräns för deras romantik, såväl som hennes affärsverksamhet, och det verkade som om Daniel redan distanserade sig från henne, om bara med några centimeter.

"Vad tänker du göra?" frågade han.

"Jag kommer att satsa," sade hon beslutsamt.

Daniel log och nickade. "Varför göra något halvdant?" sade han.

Han lade armen runt henne och Emily lutade sig in mot honom, lättad över att han hade stängt avståndet mellan dem igen. Men den växlingen var inte något hon skulle glömma lätt.

Hon hade startat ett stoppur för deras förhållande och det tickade.

KAPITEL SEX

"Denna byrå skulle vara perfekt för det mindre rummet," sade Emily samtidigt som hon lät fingrarna löpa längs toppen av byrån.

Hennes hjärta slog snabbare när hon blev förälskad, som hon alltid blev, i de dolda ädelstenarna i Ricos antikaffär. Hon kunde också se Daniel bli upphetsad när han såg det; det var ett extra plus att detta också råkade vara deras favoritplats att dejta på.

Båda åtnjöt spänningen att upptäcka sällsynta och exotiska artiklar för hennes B&B, men de älskade också den oändliga källan till underhållning som den gamla, glömska mannen tillhandahöll. Medan Ricos kortvariga minne var mindre än tillförlitligt, var hans förmåga att komma ihåg det förflutna oöverträffad, och han började ofta prata om oväntade anekdoter om städerna, eller historielektioner om själva Sunset Harbour. Det fanns också den extra bonusen från Serena, som, trots att hon var femton år, var någon som Emily nu betraktade som en god vän.

Emily tittade upp och såg en utsökt guldförgylld spegel.

"Åh, och denna skulle också fungera perfekt."

Hon gick runt i butiken och Daniel följde efter henne när hon hoppade från en byrå till nästa. När hon gick noterade hon priserna och siffrorna på prislapparna på de artiklar hon var intresserad av, så att hon kunde ge listan till Rico i slutet. Hon

gjorde ju många köp, och det var bäst att inte förvirra den fattiga mannen.

"Vad tycker du om denna?" frågade Emily Daniel och tittade på en stor himmelssäng. "Cynthia sade att sängarna måste vara större. Att jag måste få mina gäster att känna sig som kungligheter."

Daniel gick över butiken där han hade undersökt några fågelbad i sten och stannade bredvid henne.

"Oj. Jag menar, ja, dina gäster kommer definitivt att känna sig som kungligheter om de sover i den saken. Den är enormt. Är du säker på att du har plats för den?"

Emily drog fram ett måttband och började mäta sängens mått och tittade sedan i diagrammet i fickan. Hon hade skrivit ner alla mått för att se till att hon bara köpte möbler som snyggt skulle passa in i rummen. Planen var att hålla fast vid att renovera de två andra huvudrummen till en början, tömma alla sina extrapengar för att göra dem så perfekta som möjligt och sedan utöka ganska snabbt till tjugo rum - de som skulle tillgodose den billigare änden av marknaden - när pengarna från de tre första kom in.

"Den skulle definitivt passa in i brudpaketet!" strålade Emily. Den vackra sänggramen gjorde henne upphetsad; tanken på att äga den och sätta den i ett av sovrummen var en spänning.

Daniel tog tag i prislappen. "Har du sett hur dyr den är?"

Emily läste på prislappen. "Den tillhörde en norsk aristokrat från 1500-talet," läste hon. "Naturligtvis kommer det att bli dyrt."

Daniel tittade på henne med en förvirrad blick. ”Varför är du inte så orolig? Den Emily som jag känner skulle hyperventilera nu.”

”Ha. Ha,” sade Emily, även om hon visste att han talade sanning. Hon var en av livets eviga oro, men den här gången hade något förändrats. Kanske var det den tickande klocka, sanden som siktade genom timern i deras förhållande. Något med det slutgiltiga med allt fick henne att kasta försiktigheten mot vinden. ”Spendera pengar för att tjäna pengar, eller hur?” sade hon djärvt. ”Om jag är snål nu, betalar jag för det senare. Min B&B kommer att implodera.”

”Det är lite dramatiskt,” sade Daniel och skrattade. ”Men jag vet vad du menar. Du måste lägga in investeringen nu, lägga grunden.”

Emily tog ett djupt andetag.

”Okej, bra. Nu är du på min sida, jag är redo att göra detta.”

Tanken på att spendera alla sparpengarna, att balansera så nära konkursens kant, var inte något som Emily tyckte om. Hon hade aldrig varit den typen av person, den impulsiva typen. Hon var vanligtvis försiktig och övervägd, mätte fördelar och nackdelar med varje situation innan hon gjorde något - det vill säga tills hon dramatiskt hade lämnat sitt jobb, lägenhet och pojkvän i New York och flytt till Maine. Kanske var hon mer impulsiv än hon insåg. Eller kanske var det en egenskap som kom krypande med åldern. Var det så Cynthia hade blivit så excentriskt - med varje år som hon åldrade lade hon till ytterligare en lysande färg

till garderoben och färgade håret till en annan bisarr nyans? Så mycket som hon älskade sin kära vän, skakade Emily över tanken på att bli henne.

För att tvinga sitt sinne att sluta göra jämförelser mellan sig själv och den äldre kvinnan, fokuserade Emily på uppgiften.

"Jag antar att jag köper den," sade hon till Daniel, samtidigt som hon nästan ville att han skulle säga nej, ge henne en ursäkt för att inte göra det.

"Visst," var allt han sade.

Just då kom Rico fram. "Ellie." Strålade han. "Så härligt att se dig." Den äldre mannen hade alltid svårt att komma ihåg Emilys namn.

"Hej, Rico," sade Emily. "Har du många fler himmelssängar som den här?" Hon kom ihåg det dolda rummet som Rico hade visat henne, platsen där han gömde alla större och ofta dyrare föremål som han inte kunde flytta runt. Det var fyllt med skatter i överflöd, mer än hennes pappas vidsträckta herrgård innehöll.

"Naturligtvis," sade Rico och klappade hennes arm med en rynkig hand. "De är där bak. Vet du vart du ska gå?"

Emily nickade. Rico hade visat henne och Daniel det hemliga korridorrummet flera dagar tidigare.

"I så fall, ta en titt," sade Rico. "Jag litar på dig."

Emily log mot sig själv och undrade hur han litade på henne om han inte ens kunde komma ihåg hennes namn. Sedan gick hon och Daniel längs den upplysta, slingrande korridoren och in i det expansiva bakrummet. Precis som förra gången hon varit

här, blev Emily nästan chockad av kylan och överväldigad av storleken på det stora rummet. Det var som att kliva in i en grotta. Hon skakade och drog armarna om sig själv. Daniel märkte att hon skakade och drog in henne mot sig. Värmen som kom från honom tröstade Emily.

De gick djupare in i rummet och passerade skåp och soffbord, skrivbord och garderober.

"Narnia, här kommer jag," skämtade Emily och öppnade dörren till en särskilt utsmyckad trägarderob, innan hon skrev ner dess pris och nummer på sin inköpslista.

Slutligen lokaliserade de platsen där alla sängar förvarades.

"Här," sade Emily och tittade på en antik himmelram i mörkt trä. Var och en av stolparna såg ut som trädstammarna från vilka de hade ristats. Det var nästan överkligt. "Det här är precis vad jag behöver. Bara en till sådan här så kommer de dyrare rummen att kännas ganska lyxiga, tror du inte det?"

Daniel verkade särskilt imponerad av sängen. "Den här är otroligt välbyggt. Jag menar, man kan ju se hur väl den har utstått tidens test, men också finishen, hur de använde en lack som passade den naturliga träeffekten." Han verkade förälskad, men precis när han hade sagt orden blev han omedelbart distraherad av en annan säng. "Emily, snabbt, titta på den här!"

Emily skrattade när han drog henne i handen för att visa henne en annan utsmyckad sänggram. Den här hade en blekare lack, och det såg nästan ut som om den var från en isländsk timmerstuga. Mönster hade ristats in i huvudgaveln och stolparna. Den var

underbar, en syn att se.

"Jag menar, den där är en på miljonen Emily!" sade Daniel entusiastiskt. "Handtillverkad. Fantastiskt snickeri. Du skulle verkligen sätta din B&B på kartan om du köpte denna!"

Emily kände en värme spridas inuti henne. Det var sant. Sängarna som hon hade hittat i Ricos butik var fantastiska och unika. Hon kunde se vad Cynthia hade försökt säga henne, om att behandla sina gäster som kungligheter. Hon skulle känna sig som en prinsessa om hon fick sova i en av dessa.

"Du vet," sade Emily och lät fingrarna glida längs träet på en av stolparna. "Om vi köper dessa sängar finns det en regel."

"Jaha..." sade Daniel med ett höjt ögonbryn.

Emily putade läpparna och lyfte ett ögonbryn. "Vi måste testa var och en. För kvalitetssäkring, naturligtvis."

"Du menar... Åh!" Daniel förstod till slut vad Emily antydde. Han viftade med ögonbrynen. Att köpa sängarna verkade plötsligt ännu mer lockande. "Nåväl, naturligtvis..." mumlade han, lade sina armar runt Emily och drog henne in i en omfamning. "Du skulle inte kunna sova på natten om du inte först visste vilken upplevelse dina gäster betalade för."

Han kysste hennes förförisk och Emily skrattade.

"Jag kommer att ge Rico min lista," sade hon och drog sig själv ut från omfamningen. "Och skiljas från alla mina pengar."

Daniel visslade genom tänderna. "Han kommer att bli lycklig. Du har förmodligen gett honom en hel månadsvinst i en försäljning!"

"Jag tänker inte på det," sade Emily och låtsades täcka ögonen med händerna för att undvika att titta på prisetiketterna.

Hon lämnade Daniel i det stora rummet och hittade Rico.

"Evie," sade han när hon dök upp. "Hittade du vad du ville ha?"

"Det gjorde jag," sade Emily. "Jag skulle vilja köpa tre garderober, ett toalettbord, två skrivbord, sex sängbord, två byråer, tre mattor och tre antika sängar."

"Åh," sade Rico, lite förvånad när hon gav honom listan över varor och priser. "Det är ganska mycket." Han började lägga till dem långsamt på sin gamla kassaapparat.

"Jag möblerar ytterligare två rum i min B&B och gör om ett annat."

"Ah ja, du är B&B-flickan," sade Rico och nickade. "Din pappa skulle vara så stolt över vad du har uppnått."

Emily kunde inte låta bli att skruva på sig. Trots att hon uppskattade hans vänliga ord blev hon obekväm när hon tänkte på sin pappa.

"Tack," sade hon tyst.

"Nu," sade Rico med sin visa röst, "eftersom du är en så uppskattad kund och du gör något som kommer att gynna hela staden, ger jag dig rabatt." Han tryckte på några knappar och en figur dök upp på den dammiga skärmen.

Emily kisade, osäker på om hon såg rätt. "Rico, det är femtio procent rabatt." Hon kunde inte avgöra om den äldre gentlemanen felaktigt hade tryckt in den mindre siffran; det

sista hon ville var att av misstag lura honom.

"Det är helt rätt. Du får en speciell Sunset Harbor Memorial Weekend-rabatt." Han blinkade.

Emily stammade och överlämnade sitt kort. Hon kunde knappt tro hans generositet.

"Är du säker på det?"

Rico viftade med en hand för att tysta henne. Försäljningen gick igenom och Emily stod där, chockad.

"Tack, Rico," sade hon andningsfritt och planterade en kyss på den gamla mans pappersliga kinden. "Jag vet inte hur jag ska tacka dig."

Han log brett, och det leende sa allt.

Hon kände sig som ett luddigt barn när hon rusade tillbaka genom antikbutiken för att hitta Daniel.

"Rico gav halva priset i rabatt!" ropade hon när hon nådde honom.

Han såg förvånad ut.

"Det är fantastiskt," svarade Daniel.

"Kom igen," sade Emily plötsligt otålig. "Låt oss få de här sakerna härifrån och börja fixa min B&B."

Daniel skrattade. "Jag har aldrig sett någon så angelägen över att avsluta en dejt."

"Förlåt," sade Emily med en rodnad. "Det finns bara så mycket att göra och förbereda sig för innan Jayne kommer hit."

"Vem är Jayne?" frågade Daniel. "Du sa inte att du hade bokat en till gäst." Han verkade upphetsad för hennes skull, om inte

lite förvånad.

Emily skrattade. "Det är inte så." Jayne är min gamla bästa vän från New York."

Daniel verkade plötsligt besvärad. Han hade känt sig dömd av Amy när hon besökte och var mer än motvillig över att träffa någon av Emilys andra vänner.

"Okej," sade han halvt mumlande.

"Hon är trevlig," berättade Emily för honom. "Och hon kommer att älska dig." Hon kysste honom på kinden.

"Du kan inte veta det med säkerhet," sade Daniel. "Du vet aldrig - människor uppfattar varandra på fel sätt hela tiden. Och det är inte så att jag är världens vänligaste kille."

Emily slängde armarna runt hans nacke och tryckte in näsan. "Jag lovar. Hon älskar dig eftersom jag älskar dig. Det är så det fungerar med bästa vänner."

Emily insåg, efter att hon hade sagt det, att hon hade sagt "Ä"-ordet. Hon sa till Daniel att hon älskade honom. Det hade bara glidit ut, men hon kände sig inte konstig eller orolig över det alls. Faktum är, att säga att det kändes som det mest naturliga i världen. Hon noterade dock att Daniel inte sade det tillbaka och undrade om hon hade passerat den gränsen för tidigt.

De två stod stilla länge, tyst omfamnade i den mörka antikbutiken, medan Emily funderade över betydelsen av Daniels tystnad i hennes sinne.

*

Himlen började mörkna när de lossade de tunga nya

himmelssängarna bakom Daniels bil och bar upp dem till rummen. De tillbringade de närmaste timmarna med att sätta ihop dem och ordna rummen och kommenterade inte orden som hade gått mellan dem i Ricos butik.

När himlen blev svart började Emily känna att huset blev mer som en riktig B&B, att det hade börjat likna det hon föreställde sig. På många sätt hade hon nått punkten där det inte fanns någon återvändo. Inte bara med hennes B&B, utan med hennes känslor för Daniel. Hon älskade honom. Hon älskade sin B&B. Och hon hade ingen tvekan i sitt sinne om något av det.

”Jag tycker att vi borde stanna hos mig ikväll,” meddelade Daniel när klockan visade midnatt.

”Visst,” sade Emily, lite förvånad. Hon hade aldrig sovit i Daniels vagnshus och undrade om det var ett slags försök på hans vägnar att visa sitt engagemang för henne när han tidigare inte lyckats säga de tre små orden.

De låste hennes B&B och korsade gräsmattan till där Daniels lilla vagnshus stod i mörkret. Han öppnade dörren och gestikulerade att Emily kunde stiga in.

Emily kände sig alltid så mycket yngre när hon kom in till Daniels hus. Det var något med hans stora samling av skivor och böcker som skrämde henne. Hon kollade i hyllorna och tittade på alla akademiska artiklar som Daniel ägde. Psykologi. Fotografi. Han hade böcker om många olika ämnen. Och mycket till Emilys nöje var alla dessa skrämmande akademiska texter inklämda mellan massa däckarromaner.

"Du skojar!" utbrast hon. "Har du läst Agatha Christie?"

Daniel ryckte bara på axlarna. "Inget fel med en Agatha då och då. Hon är en fantastisk författare."

"Men är inte hennes böcker för medelålders kvinnor?"

"Varför läser du inte en och berättar det för mig?" sade han fräckt.

Emily slog honom med en kudde. "Hur vågar du! Trettiofem är knappast medelålders!"

De skrattade när Daniel brottade Emily ner på soffan. Han kittlade henne nådelöst, fick henne att skrika och puckla på hans rygg med knutna nävar. Sedan föll de båda, utmattade från lekkampen, i en stor röra av kroppsdelar. Emilys fniss dog ut. Hon flämtade med armarna lindade runt Daniel och drog sina fingrar genom hans hår. Deras busiga humör bleknade och blev allvarligare.

Daniel drog sig tillbaka så att han kunde se hennes ansikte. "Du är så vacker," sade han. "Jag är inte säker på om jag sagt det till dig."

Emily kunde läsa mellan raderna om vad han försökte säga. Han hänvisade till tidigare, till att han inte har berättat för henne att han också älskade henne. Han försökte kompensera för det nu genom att duscha henne med komplimanger. Det var egentligen inte samma sak, men hon var glad över att få höra det ändå.

"Tack," mumlade hon. "Du är inte så illa själv."

Daniel log, det sneda leendet som Emily älskade så mycket.

"Jag är så glad att jag träffade dig," fortsatte han. "Mitt liv nu

jämfört med hur det var före dig, det är nästan obegripligt. Du har vänt allt upp och ner.”

”På ett bra sätt hoppas jag,” sade Emily.

”På bästa sätt” försäkrade Daniel henne.

Emily kände att hennes kinder blev rosa. Trots att hon tyckte om att höra Daniel säga dessa ord, var hon fortfarande blyg, fortfarande lite osäker på var hon stod med honom, och osäker på hur nära hon egentligen borde låta sig själv komma honom, med tanke på hur det var med hennes B&B.

Daniel verkade kämpa för att säga nästa ord. Emily såg på honom tålmodigt med en uppmuntrande blick.

”Om du försvann, vet jag inte vad jag skulle göra,” sade Daniel. ”Eller jo, det gör jag faktiskt. Jag skulle åka till New York för att vara med dig igen.” Han tog hennes hand. ”Det jag säger är, stanna hos mig. Okej? Vilket ställe det än är, stanna med mig.”

Daniels ord berörde Emily djupt. Det var en sådan uppriktighet, sådan ömhet. Det var inte kärlek han kommunicerade utan något annat, något liknande eller minst lika viktigt. Det var en önskan att vara med henne oavsett vad som hände med hennes B&B. Han förvisade den tickande klockan och sa att han inte brydde sig om hon inte fick det att fungera till den fjärde juli, att han fortfarande skulle vara med henne.

”Det kommer jag,” sade Emily och stirrade förtjust på honom. ”Vi ska vara tillsammans. Oavsett vad.”

Daniel lutade sig fram och kysste Emily djupt. Hon kände att

kroppen blev varm som svar på honom, och värmen mellan dem förstärktes. Då ställde sig Daniel upp och räckte ut en hand till henne. Hon bet sig själv i läppen, tog handen och följde honom spänt när han ledde henne till sovrummet.

KAPITEL SJU

Dejten hade varit exakt vad både Emily och Daniel behövde. Ibland blev de båda så tyngda av allt arbete på hennes B&B att det var lätt att låta sådana saker glömmas bort. Så det var ingen överraskning när de båda sov genom sina alarm som ringde klockan åtta. Emily i synnerhet hade mycket sömn att komma ikapp med.

När de båda äntligen vaknade - vid vad som nu kändes som en absurt sen tid, klockan nio - beslutade de att det skulle vara bäst att njuta av lite mer tid i sängen, eftersom de hade haft det så bra mellan lakan kvällen innan.

De gick till slut upp cirka tio, men även då åtnjöt de en lång, lat frukost innan de äntligen erkände att de borde gå tillbaka till huvudhuset för att fortsätta arbeta med de nya rummen.

"Du, titta," sade Daniel när han stängde dörren till vagnshuset och låste den bakom dem. "Det står en bil där borta."

"En annan gäst?" ifrågasatte Emily.

De började promenera tillsammans, hand i hand, uppför grusvägen. Emily tittade upp mot huset, där hon kunde se en kvinna med glansigt svart hår stående på verandan, med flera väskor bredvid henne, och ringde på dörrklockan om och om igen.

"Jag tror att du har rätt," sade Daniel.

Emily flämtade och insåg plötsligt vem den stod där.

"Å nej, jag har glömt Jayne!" utbrast hon. Hon kontrollerade klockan. Elva. Jayne hade sagt att hon skulle komma vid tio. Hon hoppades att hennes stackars vän inte hade stått där en hel timme och ringt på klockan.

"Jayne!" ropade hon och rusade uppför grusvägen. "Förlåt mig! Jag är här!"

Jayne vände sig om vid ljudet av hennes namn. "Em!" ropade hon och vinkade. När hon märkte att Daniel gick mot dem bara några steg bakom, sköt hennes ögonbryn upp, som för att säga, "Vem är den här killen?"

Emily nådde henne och de två kvinnorna kramade varandra.

"Har du stått här i en timme?" Frågade Emily oroligt.

"Äh, sluta nu Emily. hur väl känner du mig? Naturligtvis kom jag inte hit i tid. Jag var cirka fyrtio minuter sen!"

"Men ändå," sade Emily ursäktande. "Femton minuter är ganska lång tid att stå på någons veranda."

Jayne sparkade till verandan med sin sko. "Robust, solid veranda. Dem har gjort ett bra jobb."

Emily skrattade. Just då nådde Daniel fram till dem.

"Jayne, det här är Daniel," sade Emily snabbt och visste att hon inte hade något annat val än att presentera honom.

Daniel skakade artigt Jaynes hand, även om hon tittade på honom som en köttbit.

"Trevligt att träffa dig," sade han. "Emily har berättat allt om dig."

"Har hon?" sade Jayne, med ögonbrynen uppe i pannan. "För

hon har inte berättat någonting om dig. Du är en välbevarad hemlighet, Daniel.”

Emily kunde inte låta bli att rodna. Jayne var inte en subtil eller kvinna. Emily hoppades bara att Daniel inte letade efter mening i hennes ord och kom med slutsatser som verkligen inte var sanna.

”Vill du att jag ska bära din väska?” frågade han.

”Ja snälla,” svarade Jayne.

Sekunden Daniel böjde sig för att plocka upp hennes väskor böjde hon på huvudet för att kolla in hans baksida. Hon fångade Emilys öga och nickade godkännande. Emily flinade.

”Låt mig ta dem,” sade Emily snabbt, knuffade undan Daniel och tog tag i väskorna. ”Wow, Jayne, dessa är tunga! Vad har du packat?”

”Åh, du vet,” sade Jayne. ”Två outfits om dagen - dagkläder och nattkläder - plus extra för en formell kväll, för säkerhets skull. Underkläder, naturligtvis. Ansiktsmasker och fuktighetskräm, sminkväska och borstar, nagellack, plattång, locktång -”

”Behövde du verkligen ta med plattång och locktång?” frågade Emily och släpade väskorna över tröskeln och in i korridoren.

”- och krustång, tillade Jayne. ”Du vet aldrig vilket humör som kan slå till.” Hon flinade mot Emily.

”Emily,” sade Daniel, ”du verkar kämpa. Varför låter du mig inte ta upp dem till Jaynes rum?”

”Tack Daniel,” sade Emily och försäkrade sig om att hon strategiskt blockerade Jaynes syn på Daniels rumpa när han böjde

sig. "Lägg dem gärna i rum ett tack."

Det första gästrummet, rum ett, kallades kärleksfullt för Mr. Kapowskis rum av Daniel och Emily, men just nu känner Emily inte för att dra den berättelsen. Hon visste att hon lät konstigt stel och formell när hon bad honom lägga väskorna i rum ett, men vid denna tidpunkt brydde hon sig inte; hennes enda fokus var att få bort Daniel från Jayne så snabbt som möjligt, helst utan att hon stirrade på hans rumpa när han klättrade uppför trappan. Rummet längst bort i huset tycktes vara långt borta.

Emily vände sig till Jayne. "Låt mig ge dig en rundtur." Hon styrde in sin vän till vardagsrummet.

"Herregud!" skrek Jayne innan dörren ens hade hunnit stängas bakom dem. "Är den där den nya mannen i ditt liv? Säg mig att det inte är så! På riktigt? Hur kunde du var tyst om detta? Varför ringer du inte alla du någonsin har träffat, inklusive din dagislärare och postombudet, för att säga att du träffat en het skogshuggare?"

Jayne talade otroligt snabbt och högt på ett sätt som kunde ge vem som helst huvudvärk efter fem minuter.

"Han är inte en skogshuggare," viskade Emily och kände sig generad. Hur hade hon glömt hur fräck Jayne kunde vara? Vad i hela världen fick henne att tro att det var en bra idé att bjuda in sin äldsta vän till hennes B&B när det skulle innebära att hennes förhållande granskades? Hon ville inte att hon skulle skrämma Daniel; hon hade redan gjort ett ganska bra jobb med det själv genom att säga att hon älskade honom igår.

"Men gumman," tillade Jayne, "han är snuskigt het. Du kan väl se det, eller hur? Jag menar, jag vet att din smak har varit lite galen de senaste månaderna men du kan fortfarande se en het kille när han står framför dig, eller hur?"

"Ja," viskade Emily och rullade ögonen. "Snälla var inte konstig med honom. Det är nytt. Riktigt nytt."

"Vad menar du med konstig?"

"Som att inte säga något om barn eller äktenskap. Och nämn inte Ben, eller några av mina ex. Eller min mamma. Snälla, Gud, säg inte något om hur galen min mamma är."

Jayne skrattade. "Du gillar verkligen den här killen, eller hur? Jag har inte sett dig så orolig på länge."

Emily snurrade. "Faktiskt, ja. Jag tror att jag är förälskad."

"Nej du skojar!" roade Jayne, med en tusen gånger högre röstvolym. "Är du kär?"

Just då kom Daniel in i rummet. Emily frös och Jaynes ögon breddades av chock. Hon pressade ihop läpparna.

"Oj," sade hon högt och tittade från det ena förskräckta ansiktet till det andra. "Så, Daniel," tillade Jayne och bröt igenom väggen av spänning som hade fyllt rummet som en ballong, "berätta allt om dig."

Daniel tittade från Emily tillbaka till Jayne och svalde. "Um, jag tror faktiskt att jag kommer att lämna er damer. Hundarna behöver promeneras." Han backade ut ur rummet i en hast.

Emily suckade och kände sig tom. Det gjorde ont i henne att Daniel agerade så besvärligt över att hon var kär i honom. Hon

vände sig till Jayne.

"Kan vi gå härifrån lite? Jag kan visa Sunset Harbor för dig. Du har aldrig varit här och det var här jag tillbringade de flesta av mina somrar som barn så det skulle vara coolt att visa dig sevärdheterna."

"Berätta vilka skor jag behöver så är jag på. Pratar vi vandringskor? Joggingskor?"

Självklart hade Jayne tagit med sig alla möjliga skor.

"Jag har faktiskt inte tagit en joggingtur sedan jag lämnade New York," sade Emily. "Det kan vara kul att göra det. Det är en för vacker dag för att spendera den i bilen, och vi skulle säkert täcka mer mark än om vi gick. Vi kan ta havsstigen."

"Låter bra," sade Jayne. "Jag fick så många samtal igår efter att jag slutade prata med dig att jag var tvungen att ge upp den elfte kilometern. Jag skulle behöva en löprunda."

Emily svalde. En riktig löprunda för henne hade aldrig riktigt varit längre än sex kilometer. Just nu, efter sex månader av lathet, skulle hon vara glad av att bara klara av tre kilometer.

"Jag ska bara byta om," sade hon.

Hon rusade upp på övervåningen och lämnade sin B&B. När hon nådde sovrummet hittade hon Daniel liggandes på sängen och stirrande upp i taket.

"Är du okej?" frågade hon tentativt. "Jag trodde att du tog hundarna på en promenad."

"Jag var tvungen att gå ut ur det rummet," sade Daniel.

"Åh," svarade Emily trumpet. Var tanken på att hon älskade

honom så avvisande att han var tvungen att fly?

Daniel satte sig upp och såg förvånad ut. ”Jag menar, varför måste hon prata så snabbt? Och högt? Och varför måste hon säga fem ord när ett räcker?”

Emily insåg då att skälet till att Daniel hade rusat bort så snabbt inte var på grund av henne utan på grund av Jayne, på grund av hennes snabba New York-sätt att prata. Hon skrattade och släppte lite på spänningen som hade byggts upp inom henne.

”Du vet, jag brukade vara precis som henne.”

Daniel skakade på huvudet. ”Inte en chans. Det tror jag inte på.”

”Jo, det är sant,” svarade Emily insisterande. ”Vänta bara. Vid dag fem kommer du inte att kunna se skillnad på oss.”

”Herregud,” sade Daniel och föll tillbaka mot madrassen.

KAPITEL ÅTTA

Jayne såg ut som en supermodell när hon joggade bredvid de glittrande vågorna, håret flödandes bakom henne, hennes ben långa och smala. Till skillnad från Emily hade Jayne knappt ens svettats. Alla som de passerade kollade in henne, chockade över hennes skönhet, att se någon så fantastiskt attraktiv i deras lugna, sömniga stad.

"Jag minns inte ens sista gången jag såg havet," sade Jayne. "Jag menar, annat än under körningen hit. Ibland får New York en att glömma att det finns något annat än vägar och byggnader där ute."

"Det är sant," svarade Emily flåsande. Hon märkte att det var svårt att till och med skapa den kortaste meningen.

Raj ställde ut några krukväxter utanför sin butik när de passerade.

"Hej, Emily!" ropade han.

Hon vinkade tillbaka och sparade på andan. Då såg hon Parker Black i hans grossistbil. Parker var en ung man, bara omkring tjugotre eller tjugofyra år gammal, med en mopp av lockigt blont hår. Han hade ärvt grossisthandeln vid bara sexton års ålder när hans far dog och hade gjort ett starkt jobb för att hålla igång företaget. När Emily öppnade sin B&B visste hon genast att hon ville att Parker skulle vara hennes grossist.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.